

Мене звати Роман. Мені 31 рік, і до війни я був бізнесменом. Я живу в Києві.

Ми з дружиною придбали гарну ділянку землі біля лісу неподалік Києва. Ми довго збирали гроші, але змогли дозволити собі лише землю і закладення фундаменту для будинку. Тому вирішили відкласти будівництво до весни 2022 року, щоб заощадити ще трохи.

Але почалось вторгнення. Коли все сталось 24 лютого, я спершу евакуював дружину з Києва. Я позичив машину, і моя дружина приєдналася до трьох інших жінок. Вони виїхали вранці 25 лютого. Коли вони поїхали, я розвернув свою машину і вирушив у протилежному напрямку — до армії.

У мене не було досвіду використання зброї чи військової підготовки. Для мене це було легким рішенням, але не для моєї дружини. Це був дуже небезпечний час. Київ був напівоточений росіянами, і українська армія лише починала організовувати свою оборону. Ті, хто вирушав на північ, не очікували повернутися живими.

Я їхав на північ, туди, де знаходився мій брат. Там відбувалися бої. Я був у цивільному одязі, без жодного військового спорядження. Навколо машини лунали вибухи. Я розумів, що якщо продовжу рух, то опинюся просто в зоні бойових дій. Я хотів розвернути машину, але я прийняв рішення взяти участь в обороні Києва. Це був найважчий момент. Я продовжував їхати.

У машині я тримав зв'язок із братом телефоном. Він контактував із військовими на блокпостах і просив їх пропустити мене. Він пояснював, на якій машині я їду, і просив не стріляти. Тоді було дуже складно відрізнити, хто ворог.

Солдати на блокпостах говорили мені повертатися, бо там небезпечно, але я відмовився. Вони не могли наказувати мені. Я вільна людина у вільній країні.

Коли я нарешті прибув, мені дали зброю, і я приєднався до брата. За два дні в мене з'явився бронезилет. Протягом тижня я отримав повну форму і був щасливий, що більше не доведеться захищати Київ у спортивному костюмі.

Ми з братом були в оборонному загоні, схожому на партизанський. Я залишався в ньому п'ять місяців без зарплати, і всі гроші, які ми відклали на будинок, зникли. Потім я приєднався до регулярної армії й був відправлений у Бахмут.

Наша земельна ділянка виявилася на лінії фронту. У п'ятдесяти метрах від неї був прекрасний ліс із санаторієм і озером, а в лісі було поле з кінями. Так тихо й красиво. Це був рай.

Але росіяни захопили той ліс, використовували санаторій як місце для тортур і насильства. Коли вони пішли, то зруйнували будівлі. Вони навіть кинули гранату в коней, щоб ті всі загинули. Ліс тепер повністю замінований.

Ми не дозволимо цій темряві знищити наше місце й наш ліс. Якщо ми дозволимо їм спалювати це місце, це буде поразкою.

Нещодавно ми вирішили почати будувати будинок. Не той, про який мріяли, а той, який можемо собі дозволити. Зараз у нас є стіни, дах і двері. Ми навіть посадили нашу першу рослину там кілька днів тому — малину.

Ми досі не знаємо, коли закінчимо будинок. Це залежить від грошей. Будинок маленький, але він наш.